

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 9 września 2015 r.

sprawy **R. K.**

skazanego z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt IX Ka 969/14,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 28 kwietnia 2014 r., sygn. akt IX K 183/13

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

W kasacji obrońca skazanego R. K. **zarzucił:**

1. wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w przepisie art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., tj. oskarżony w postępowaniu sądowym przed Sądem pierwszej instancji nie miał obrońcy, pomimo, że zaistniały uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności – art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k.
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 i 410 k.p.k. polegającą na powierzchownym, ogólnikowym odniesieniu się do zarzutu wadliwej oceny zeznań świadka E. J. oraz M. J. w zakresie dotyczącym przebiegu zdarzenia i uczestniczenia w nim R. K., a także do zarzutu niewłaściwej oceny zeznań N. M., D. B. i K. K., i zeznań G. S. w zakresie dotyczącym

uczestniczenia R. K. w popełnieniu zarzucanego mu czynu, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy przez błędne uznanie, że Sąd pierwszej instancji zasadnie uznał R. K. winnym zarzucanego mu czynu i co w konsekwencji skutkowało utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Kielcach w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszym zarzucie obrońca skazanego wskazał na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., jako że, jego zdaniem, R. K. nie miał obrońcy w trakcie postępowania przed Sądem I instancji, zaś zachodziły uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności w rozumieniu art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. Należy zauważyć, że Sąd Okręgowy w Kielcach przeprowadził na tę okoliczność dowód z opinii biegłych psychiatrów. Z opinii wynika, iż skazany R.K. jest osobą uzależnioną od alkoholu lecz poczytalną i mogącą uczestniczyć we wszystkich czynnościach procesowych (k. 915 – 917). W tej sytuacji nie istniały sugerowane przez obrońcę przesłanki obrony obligatoryjnej w postępowaniu przed Sądem I instancji. Nadto należy przypomnieć, iż R. K. w swoich wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem I instancji nie podawał, że był leczony psychiatrycznie (twierdził, że cierpi na schorzenia narządu jamy brzusznej – k. 360). Dopiero w apelacji od wyroku Sądu I instancji podał, iż był badany przez lekarza psychiatrę w związku z uzależnieniem alkoholowym.

Drugi zarzut z kasacji jest wprost skierowany przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, gdyż Autor kasacji, pod pozorem naruszenia wskazanych w zarzucie przepisów prawa procesowego, kwestionuje ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji. Przedmiotem zaś kasacji, zgodnie z art. 519 k.p.k., może być jedynie prawomocny i kończący postępowanie wyrok Sądu II instancji. Wbrew twierdzeniu skarżącego, Sąd Okręgowy w Kielcach nie naruszył dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Dowodzi tego uzasadnienie zaskarżonego wyroku z którego wynika, iż Sąd Okręgowy w Kielcach odniósł się w wystarczającym zakresie do zarzutów apelacji (por. s. 4 – 14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Przedstawione wyżej motywy zdecydowały, że Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

I.n